

бѣ тлеть орни вѣтаръ, по сѣчка вселѣнная оумерщвялющій чловѣците на часъ или на мѣнута, незапу, падаючи оумираху, того ради ся разнёсоха гражданитѣ отъ Сивліюво по силата*, т. е. ще рече: презъ 1837 г. по воля божия и заради нашитѣ грѣхове, по цѣлата земя се бѣ появила чума, която умъртвяваше хората за часъ или минута, внезапно, които като падаха и умираха; заради това гражданитѣ побѣгнаха по селата*.

Изобщо, поражението на чумата въ Севлиево е било необикновено голѣмо и споменитѣ, които последната е оставила въ паметта на гражданитѣ, сж били едни отъ найлошитѣ.

* * *

Следъ потушаването на маджарското въстание отъ рускитѣ войски подъ началството на генералъ графъ Паскевичъ на 13 августъ 1849 г., водителитѣ на последното, начело съ Людвигъ Кошутъ, на пътъ за Цариградъ, гдето сж имигрирали, сж минали и презъ Севлиево. Тукъ имигрантитѣ пристигнали отъ Ловечъ съ нѣколко каруци. За тѣхното пристигане въ града е било своевременно оповестено отъ властта на гражданитѣ и имъ е било устроено блѣсково посрещане. При последното сж вели участие всички официални лица, начело съ асена и кадията, а тѣ сжщо и много мѣстни бейове и чорбаджии. Не се помни, обаче, дали при посрещането имъ не сж взели участие и български учители и ученици, както това е ставало винаги при посрещането на знатни и високопоставени лица: паши, владѣици и пр.

Гоститѣ сж били разквартирувани въ нѣколко кжщи. Лично Кошутъ е билъ настаненъ въ бащания домъ на Христо Спирдоновъ, гдето по-късно, въ 1877 г., е квартирувалъ и прочутия руски генералъ Скобелевъ.

Следъ като престояли единъ или два дена въ града, имигрантитѣ отпътували за Габрово.

Най-голѣмия споменъ, който тѣзи вменити гости оставили въ Севлиево, това е била тѣхнатата интересна ноща: всички били облѣчени съ националнитѣ си и военни костюми.